

[Carl F. Madsen.]

om Løn og Arbejdsvilkaar overfor Arbejdsgiverne og Ret til at iværksætte Strejke eller Blokade, hvis Enighed ikke opnaas, og der bør ikke af den Grund kunne idømmes Fagforeningerne Bøder eller disses Bestyrelser Fængselsstraffe.“

Der foreligger tillige Erklæringer fra et stort Antal andre Foreninger, som ligeledes har taget afgjort Afstand fra en Lovgivning af denne Art. Jeg skal ikke oplæse Indholdet af de forskellige Udtalelser, men kun nævne, hvem det er, der har svaret, at man er imod en saadan Lovgivning. Det er Industriraadet, Grosserer-Societetets Komité, Fællesforeningen for Industri og Haandværk, Dansk Dampskibsrederiforening, Provinshandelskammeret og De samvirkende Købmandsforeninger. Desuden foreligger der en Skrivelse fra den faste Voldgiftsret, og jeg mener, det har sin Betydning, at den — eller i hvert Fald en Del af den — bliver oplæst for det høje Ting. Det, jeg ønsker at oplæse, lyder saaledes:

„Med Hensyn til Spørgsmaalet, om Retten i det hele anser en Lovgivning som den foreslaaede for paakrævet, maa man besvare dette benægtende. Paa Basis af den Ordning, der blev skabt ved Overenskomsten af 5. September 1899 mellem Dansk Arbejdsgiverforening og de samvirkende Fagforbund i Danmark, er der i Aarenes Løb sket en betydningsfuld Retsudvikling i de herhenhørende Forhold, støttet af Lovgivningen, udviklet gennem Vedtagelser af Hovedorganisationerne og uddybet gennem de Kendelser, der er blevet afsagt af den faste Voldgiftsret og de faglige Voldgiftsretter, og som har dannet Norm for fremtidige Tilfælde. Herefter er Arbejdsstandsning (Strejke, Lockout, Boykotning og Blokade) i visse Tilfælde et lovligt Middel i den indbyrdes Interessekamp, men Lovgivningen har gennem Oprettelsen af Forligsmands-Institutionen og Organisationerne ved Vedtagelsen af Norm for Behandling af faglig Strid og ved Bestemmelser i deres gensidige Overenskomster søgt at begrænse Arbejdsstandsninger mest muligt. — Ved det forelagte Lovforslags § 3 erklæres enhver Art af Boykotning for ulovlig, og dette gælder ogsaa for de af Loven om den faste Voldgiftsret omfattede kollektive Aftaler. Ved denne Bestemmelse væltes ved eet Slag hele den Retsudvikling over Ende, som er sket her i Danmark siden Hovedorganisationernes Dannelse og Septemberforliget,

og som i saa høj Grad har bidraget baade til Arbejdsfredens Udvikling og Højnelse af Arbejdsvilkaarene.

Skønt Bestemmelserne i Lov Nr. 536 af 4. Oktober 1919 om den faste Voldgiftsret efter Ændringsforslagets § 4 ikke berøres af den eventuelle Lov, kan Retten, som allerede foran nævnt, alligevel ikke anse en Lovgivning som den efter Ændringsforslaget foreslaaede for paakrævet og vilde særlig finde det uheldigt, at der for sideløbende og i hinanden indgribende Retsforhold skulde gælde ganske forskellige Retsregler.“

Man kommer dernæst ind paa nogle Betragtninger over de forskellige Paragraffer, som jeg ikke skal opholde det høje Ting ved; jeg gør kun opmærksom paa, at denne Skrivelse saavel som Svarene fra de øvrige Organisationer, jeg har nævnt, findes i den Betænkning over Forslag til Lov om Erhvervs- og Arbejdsfrihed, som er afgivet af Folketingsudvalget den 15. Marts 1928.

Der er — det skal jeg ogsaa gerne oplyse — fra et Par mindre betydende Foreninger udtalt Ænske om at faa en Lovgivning som den, der her er Tale om, gennemført. Det gælder saaledes Kristeligt dansk Fællesforbund, en lille Forening omfattende vistnok et Par Tusinde Mennesker, dels Arbejdsgivere, dels Arbejdere, som blev oprettet under Lockouten 1899, og som i den forløbne Tid har ført sit eget Liv, men stadig har ligget i Strid med Fagforeningerne. Om det nu er et særligt Hensyn, der skal tages til denne lille Forening, som har været særlig virksom for at faa en Lovgivning som den her foreslaaede, ved jeg ikke, men jeg synes, der er en Del, som tyder derpaa. Jeg ved ogsaa, at fremstaaende Mænd, ja, endogsaa selve Regeringen, har haft nær Tilknytning til denne Forening. Men hvis der virkelig skulde ligge noget i den Antagelse, jeg her fremfører, at der nu skal lovgives for at beskytte en saadan Forening, som har ligget i stadig Strid med Fagforeningerne, saa længe den har bestaaet, synes jeg, det er et ret stift Stykke.

Det fremgaar altsaa af de indløbne Svar med al ønskelig Tydelighed, at de Organisationer, der i Virkeligheden betyder noget indenfor det økonomiske Liv herhjemme, og som repræsenterer langt den største Del af Befolkningen, har taget Afstand fra Forslaget. Da de fremførte Grunde imod en Lovgivning paa dette Omraade er meget vægtige, kunde man have ventet, at der var blevet taget Hensyn til dem, og at Regeringen, Flertallet, havde holdt For-